

Korpens Saga

Finntroll

Jag sag min här av troll och vätte.
Slappa spjut sa langt ögat mätte.
Tusende kroppar alla döda och svala.
Min arme ur skogen nu lag i dvala.

Da sjöng honan mörk en sang av hat.
Hon lovade bort gravor själar till mat.
At en dyster ande ur springornas rike.
En runa ristades aldrig skadats en like.

Som en blixt i natten av eldens färg.
En kraft som kväljde i kött och märg.
En tunga av illdad och sottig svärta.
Nu hördes et skrik av tusens smärta.

Skogens topp och klippans kant som värn.
Svart som askmoln och skogens tjärn.
Fjädrar nu spreta där skinnet voro.
Till tiders slut de nu ropa sin oro.

Sa miste rivarn sin bror av kamp.
De flög sin väg till världens kant.
Av ett glömt och fasligt trolldoms dad.
Det förkolnade sinnet kände ingen nad.

Nu faller skyars svarta mästare.
Slagsfältets kall och likets kyla.
Än fulla av slagens rus och svekets hat.
De gnaga utan ära pa krigets ruttna mat.
... till Tidens ände.